

“Ik ben gefascineerd door de rafelranden van de samenleving en mensen die buiten de gebaande paden leven.”

Theatermaker Steyn de Leeuwe maakt met Moonlight Motel theater over het leven op straat

Al meer dan 1,5 jaar lang werkt theatermaker Steyn de Leeuwe in de daklozenopvang. Die ervaring verwerkt hij in een hallucinerende theatertrip over het leven op straat: ***Moonlight Motel***. Een verhaal over succes en falen, geluk en ongeluk, recht en onrecht, fictie en realiteit. Blijkbaar is slapen op straat een niet zo ver-van-je-bed-show? ***Moonlight Motel*** is vanaf november 2025 t/m mei 2026 te zien in de Nederlandse theaters.

Waar gaat Moonlight Motel over?

“Moonlight Motel is een muzikale one-man-show over dak- en thuislozen in Nederland. Ik werk inmiddels ruim anderhalf jaar bij verschillende inloophuizen in Amsterdam. De mensen die ik daar ontmoet, hun verhalen en situaties vormen de ruggengraat van de voorstelling.

Zo ontmoete ik iemand die een koophuis heeft in Oostenrijk, maar omdat hij geen Oostenrijker is en zijn jaarinkomen niet hoog genoeg, mag hij maar zes maanden per jaar daar in zijn koophuis wonen. De overige zes maanden slaapt hij in een tentje langs de A10 bij Schiphol. Een idiote situatie. Maar ook verhalen van onrecht. Zoals iemand die hier al 47 jaar woont. Maar omdat hij niet wist dat hij zijn verblijfsvergunning ergens moest verlengen, hij was immers een kind, zit hij hier nu al 45 jaar “illegaal”. Terwijl het destijds één druk op een knop was geweest en dan was alles anders gelopen.”

Hoe ben je op deze thematiek gekomen?

“Na een mooie avond in het DeLaMar theater waar ik die avond gespeeld had, fietste ik door de gutsende regen naar huis, naar mijn gezin, met een bos bloemen onder mijn arm die ik na afloop van de show had gekregen. Onder een viaduct bij Amsterdam Centraal zag ik een jongen van mijn leeftijd, opgerold in een slaapzak. Hij had daar zijn kampje gemaakt met paraplu's, provisorisch geplaatst om het water van het lekkende viaduct tegen te houden. Het zag eruit alsof hij dit al maanden deed, zo niet jaren. Ik vond het zo'n schril contrast: twee jongens van dezelfde leeftijd, één op zijn nieuwe fiets op weg naar zijn huis en gezin, de ander slapend onder een viaduct in de stromende regen, alleen.

Wat is er gebeurd? Welke keuzes zijn gemaakt? Welke kansen zijn er geweest? Dat de levens van twee generatiegenoten in dezelfde stad zo verschillend kunnen lopen? Ik werd benieuwd naar deze mensen, naar hun leven, naar of en hoe ik zou kunnen helpen.

Ik solliciteerde bij De Regenboog Groep. Sinds 2023 werk ik, naast mijn theaterwerk bij verschillende inloophuizen in Amsterdam waar dak- en thuislozen terecht kunnen voor koffie, een broodje, een douche en schone kleren.

Ik ben altijd al gefascineerd geweest door de rafelranden van de samenleving. Mensen die buiten de gebaande paden leven — outcasts, zou je kunnen zeggen. Dat rauwe, vrije leven boeit me enorm. En het maatschappelijk werk zelf vind ik ook heel waardevol. Je weet precies waarom je het doet: iemand heeft hulp nodig, klaar. Dat gevoel wilde ik combineren met mijn theaterwerk.”

Je vorige voorstelling ging over de psychiatrie, waarin je de gekte centraal stelde. Nu over dak- en thuislozen. Hoe kies jij je onderwerpen?

“Ik voel me aangetrokken tot groepen mensen die je niet vaak ziet. Mensen waar vaak over geoordeeld wordt, of die simpelweg genegeerd worden. Over hen wil ik verhalen vertellen — ook omdat ze vaak geweldige verhalen te vertellen hebben.”

Wat hoop jij mee te geven aan het publiek?

“Dat ze een geweldige avond hebben gehad. Er zit veel humor in, veel muziek, mooie liedjes, vet decor. Het is, gek genoeg, een lichte voorstelling, ondanks het thema. Met humor! En ik hoop dat mensen na het zien van de show wat milder kijken naar dak- en thuislozen. Dat ze niet meteen weggijken, maar misschien gewoon eens glimlachen of een praatje maken.”

Wat weet het publiek nog niet over jou?

Dat mijn vader vroeger ook heeft gewerkt met deze doelgroep. En dat ik eigenlijk best goed kan zingen.”